

[Finansministeren.]

her, at ligningsdirektøren til mig har sagt for ikke så længe siden, at det ville være en stor fordel for ligningen i alle vore kommuner landet over, hvis man satte lønmodtagerfradraget noget op, fordi det, som det er nu, med de 1.500 kr., ligger lige på grænsen eller rettere sagt er for lavt, der er alt for mange, der bliver nødt til at tage lønmodtagerfradrag B på selvangivelsen.

Det er altså rigtigt at sætte dette lønmodtagerfradrag op. Det, at det først kan få virkning for 1974, er jo ikke helt rigtigt, det får virkning fra 1973, når slutskatten bliver gjort op, og dér skal man også have med i billedet, at det jo er et kildeskattesystem, som er et a conto-system. Det kan have mange gode sider, det skal jeg være den første til at sige, men der er da også sider ved det, som ikke er så gode. Ethvert system har jo sine konsekvenser, og en af konsekvenserne her er, at man ikke sådan uden videre kan flytte om på tingene. Det er det, vi skal have skatteyderne til at forstå: at det spiller ikke så stor en rolle, som man mange gange tror, om tingene bliver regnet ud nøjagtig på den og den indtægt. Det var det, man prøvede på at vise i fjernsynet forleden dag: at der kan være temmelig store udsving i indkomsterne, uden at det i og for sig virker ind på størrelsen af trækprocenterne. Nu er det noget andet med fradragene, men der er det særlige denne gang, at vi har et sygekassekontingent, som bliver ophævet. Dér virker kildeskattesystemet til dels på samme måde, for man kan ikke få med i den automatiske forskudsregistrering, at sygekassekontingentet er ophævet. Det vil altså sige, at der på grund af dette sygekassekontingents bortfald kommer en vis fejl mulighed ind, som næsten helt bliver ophævet på grund af lønmodtagerfradragets forhøjelse, så alt taget i betragtning er det ikke nogen dårlig løsning. Lønmodtagerfradraget skulle forhøjes alligevel, formentlig næste gang, så det må være rimeligt, at vi gør det nu, og det vil også have en gunstig virkning i den retning, jeg her har nævnt.

Hr. Enggaard har direkte spurgt mig om afskrivningerne. Jeg kan gentage, hvad vi har sagt bl. a. på Marienborgmødet, som vi havde med Industrirådet: vi agter at komme med en væsentlig forbedring på visse områder, det drejer sig om kap. I i afskrivnings-

loven, maskinafskrivningerne, det drejer sig om forsknings- og udviklingsomkostninger, og det drejer sig om omkostninger til forureningsbekæmpelse og miljøbeskyttelse. Det sidste har vi ikke været inde på endnu, for forureningens vedkommende tilslutningsafgifterne. Jeg kan altså kun bekræfte, at vi kommer med dette.

Skatteloftdiskussionen skal jeg ikke gå ind på — vi har her en forskellig opfattelse af, hvad der er ret og rimeligt — men jeg føler trang til at sige én ting til hr. Enggaard. Jeg lagde godt mærke til, at hr. Enggaard sagde: lige nedden under skatteloftet, så det er teknisk korrekt, men det, vi nu gør ved at sige, at de særlige sociale bidrag skal betales af dem med de meget store indtægter, det skulle efter hr. Enggaards måde at sige det på føre til, at mange skatteydere sagde: nu skal vi også rammes oven i hovedet. Og det er ikke korrekt, for sandheden er jo, at ethvert skatteloft, i hvert fald et skatteloft af denne karakter som et marginalskatte loft, hvem er det, der betaler det? Det spørger jeg hr. Enggaard om. Det kunne det være rart at få et svar på. Jeg siger ikke, at vi ikke skal have noget loft, for vi har nemlig et loft, som hænger sammen med selve kildeskatteskalaen; vi kan ikke sætte udskrivningsprocenten højere end til et vist niveau, det står i loven; men det, at man sætter et marginalskatte loft, betyder jo, at alle de, der ligger nedenunder, skal betale for dem, der ligger ovenover, fordi statsskatten går ned. Det kan der være rimelighed i i visse tilfælde; hvis det er en kommune med en meget høj kommuneskat og der er en enkelt eller et par enkelte skatteydere med høje indtægter, så kan der være en vis rimelighed i det system. Men hvis skatteloftet virkelig bliver af betydning i vores skattepolitik, så må hr. Enggaard indrømme, at det er dem, der ligger nedenunder, der kommer til at betale, så skal de betale mere i skat for, at man kan have det, og det er i hvert fald ikke socialt korrekt. Men det har i og for sig ikke så meget med dette at gøre, her er det disse særlige sociale bidrag, vi taler om.

Der er ingen grund til at diskutere det med afgiften på fast ejendom; jeg regner i og for sig ikke med, at vi kan blive enige om det. Men der er da en ganske interessant ledende artikel i dag i Fyens Tidende om det